

Interjú dr. Nagyné Berke Mónikával

Dr. Nagyné Berke Mónika a Magyar Vakok és Gyengénlátók Országos Szövetség küldötte, a Látássérültek Észak-alföldi Regionális Egyesületének vezetője. Rehabilitációs tanácsadó és mentor, fő feladatai közé tartozik az érzékenyítő programok irányítása, pályázatok írása és pontírás elkészítése.

Vak, látássérült, gyengénlátó, világtalan. Ezek a leggyakrabban használt kifejezések. Ezek közül melyek azok, amelyek elfogadottak és melyek, amelyeket bántónak ítélnék meg?

Semmi gond nincs a vak, az alig látó és a gyengénlátó kifejezéssel, nyilván egy kicsit alaposabb ismeretet igényel. Mi a látássérültek fogalmát használjuk, de a vakkal sincs semmi gond, én például abszolút vak vagyok. Nyilván, ha olyan szófordulatban használják, akkor már bánt.

A munkája milyen területekre terjed ki?

Igazából mi egy érdekképviselői szerv vagyunk, elsősorban érdekképviseléssel és -érvényesítéssel foglalkozunk a látássérültek tekintetében. 4–5000 fő látássérült él Hajdú-Bihar megyében, 1200 fős a tagságunk. A látássérültek mindennapi életének megkönnyítéséért dolgozunk. A látó társadalommal építjük a befogadást, illetve az akadálymentesítést. Közreműködünk a kivitelezésben, hogy az akadálymentesítés megfelelő legyen; például a tömegközlekedésben, a buszon hangos bemondó alapján tudjunk tájékozódni, vagy a gyógyszereknél, hogy a dobozok el legyenek látva Braille-írással, mivel egy fejfájásra nem szívgyógyszert kellene bevenni...

Hogyan került ebbe a pozícióba? Mi motiválta?

Budapesten éltem 2009-ig, ott jártam iskolába és ott kezdtem el dolgozni, egy ottani látássérült egyesületnél, majd megismerkedve a leendő férjemmel, Debrecenbe költöztem. A férjem az egyesület elnöke és általa kerültem ebbe a pozícióba. A férjemet megválasztották az országos egyesület vezetőjének és mivel szociális munkás a végzettségem, ezáltal tapasztalatom is volt a látássérültekkel való munkában, így kerültem az egyesület élére. A motivációm az, hogy a látássérülteknek jobb életkörülményeik legyenek, ráadásul szeretem a kihívásokat – és ebben

van kihívás, mert nem egyszerű a hazai társadalomban bármit is elérni, akár egyéni szinten, akár szervezeti szinten.

Hogyan tudta a magánéletet és a munkát elkülöníteni egymástól?

Ez egy nehéz kérdés, mert én a férjemmel dolgozom együtt, és sokszor hazavisszük a munkát. Felelősségteljes munkát végzünk, amit szívvel lélekkel csinálunk.

Mennyire nehéz látássérültként és nőként vezető pozícióban dolgozni?

Nekem eleve jobban kell teljesítenem, mert látássérült vagyok, tehát már alapvetően hátránnyal indulok. Tegyük fel, ismerek sok képviselőt, alpolgármestert, ha elmegyek egy rendezvényre, nyilvánvaló, hogy mint „lentebb lévő” embernek nekem kell odamennem hozzájuk. Hátrányba vagyok, hiszen sokszor utólag tudom meg, hogy ő is ott volt és már megint nem tudtam építeni vagy fenntartani a kapcsolatot. Ezért vannak látó személyi segítők, olyan emberek körülöttnk, akik elkísérnek minket, segítenek felvenni a kontaktust, hogy tudjunk beszélni, tárgyalni. De amiatt, hogy női vezető vagyok, még nem volt problémám.

Mennyire megterhelő elérni a céljait?

Nekem nagyon sok kitartás kellett, de van belőle rengeteg. Egészen fiatal koromban megvakultam, így a kitartást és a célok elérését volt honnan megtanulnom. Szerintem sokat kell dolgozni, kreativitás kell, megújulás. Ha valamit meg akarsz tartani, új ruhába kell felöltöztetni. Egy jó vezető, akkor jó vezető, ha szereti azt, amit csinál.

Az egyesülettel kapcsolatban egy-egy fontosabb döntés esetén, mennyire fontolja meg a vezető társai, kollégái véleményét?

Teljes mértékben. Igyekszem mindent megbeszélni. Azt tartom helyesnek, ha a kollégáim is magukénak érzik a feladatot. A pályázatokat én magam szoktam írni, ebben nem kérem ki mások tanácsát, ha megnyerjük, akkor a megvalósításba azonnal bevonom őket.

Hogyan kezeli azt, ha valaki nem végzi el a rá bízott feladatot?

Olyankor mindig van kifogás, hogy ő elfelejtette vagy nem emlékszik rá, esetleg nem is mondtam. Írásban kell mindent benyújtani, viszont ez egy nagyon fárasztó dolog. Gyakorlatban az a szokásom, hogy nem egyénenként, hanem egyben mondom el a feladatot. Nem vagyok az az ember, aki tartogatja a problémáit, én kerekperec megmondom nekik, hogy édes fiam ezt megbeszéltük, nem tetted meg és mi ennek az oka.

Ha a későbbiek folyamán olyan személlyel dolgoznánk együtt, aki látássérült, milyen tanácsokkal tudna ellátni?

Józan paraszti ésszel gondoljunk a segítségnyújtás formáira. A látássérült életmód ne tartson minket távol a munkától, vagy az ezzel együtt élő személyekkel való együttműködéstől.

A látássérült emberekre úgy gondoljunk, mint a nagylyukú sajtra. Minél több a lyuk (a hiányosság) a sajtban, annál finomabb. A látássérült személyekre is így kell tekinteni, vannak bennük hiányosságok, de ezek teszik őket teljessé.

Az interjút készítették:

Sárai Bernadett, Kocsis Enikő, Tallós Katalin és Csizmadia Eszter, a Telegdi Kata Szakközépiskola, Szakgimnázium és Gimnázium (Debrecen) vám-, jövedéki- és termékdíj ügyintéző tanulói.

A fénykép készítésében segítőink voltak: Vitéz Nikoletta és Molnár Ádám.

